

1. Ο ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΗΣ

Η πρώτη αχτίδα του ήλιου έσκασε μύτη πάνω από την κορφή του Κράγου, που τώρα οι χάρτες τον έδειχναν ως Babadag. Ύστερα, ένα σμάρι από άλλες αχτίδες την ακολούθησαν σαν φακός στη Λυκία Οδό που διέσχιζε τις πλαγιές του και διέλυσαν την ομίχλη που αιωρούνταν πάνω από την υπέροχη Γαλάζια Λίμνη της Τελμισσού – την Ölüdeniz της Fethiye, καταπώς την αποκαλούν τώρα οι τουρκικοί τουριστικοί οδηγοί. Έπειτα έγλυψαν τα βυζαντινά ερείπια στο νησάκι SonaIye του κόλπου και όρμησαν δυναμωμένες στο Λύκειο Πέλαγος, μέχρι που έλουσαν τα μπρούτζινα ελάφια που σηματοδοτούσαν την είσοδο στο παλιό λιμανάκι της Ρόδου. Εκεί, τον βρήκαν.

Ο Άρης μισόκλεισε τα μάτια του στο αντάμωμά τους και απέθιθε στη θέρημ τους. Ήταν η πιο ευπρόσδεκτη διακοπή στις τυραννισμένες σκέψεις του. Είχε περάσει μια βδομάδα από το βασανιστικό όραμα που είχε δει και τριγυρόυσε ακόμη σ' αυτό το νησί χωρίς να ξέρει το γιατί. Γιατί είχε ακολουθήσει τόσο τυφλά τις εντολές που του δόθηκαν; Και πώς εξηγούνται τα απίστευτα που επακολούθησαν; Ενδόμυχα ένιωθε ότι ήξερε... αλλά πώς;

Τα λόγια των δύο ψαράδων που ξεψάριζαν στη βάρκα εμπρός του τα δίχτυα τους τον έβγαλαν από τις σκέψεις.

«Για δεσ εκεί», είπε ο ένας. «Αυτό το σκαρί έχει ματωμένα πανιά».

«Α, το 'χω ματαδεί», είπε ο άλλος. «Το συνήθιζαν παλιά στην Ιρλανδία. Εκείνο που δεν έχω ματαδεί είναι η σημαία του: Μπλε με ασπροκόκκινο σταυρό στη μέση. Τι είναι; Νορβηγική;»

«Όχι, όχι. Να δεις... πώς το λένε; Να! Ισλανδική. Από την Ισλανδία είναι. Την έχω δει στο χάρτη με τις σημαίες, στο γραφείο του λιμενάρχη».

Ο Άρης άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και κοίταζε το υπέροχο ιστιοφόρο που μάζεψε τώρα το μεγάλο βαθυκόκκινο πανί του για

να μπει στο λιμάνι. Διέκρινε τη σημαία τη στιγμή που άκουσε τη λέξη *Ισλανδία*. Αυτόματα άκουσε το μυαλό του να του ψιθυρίζει τη λέξη *Έρουλοι*. Τι σίμαινε πάλι αυτό; Πριν προλάβει να σκεφτεί παραπάνω, ο πρώτος ψαράς έβγαλε ένα σφύριγμα θαυμασμού:

«Ω ρε ζαργάνες μου! Τι νεράιδες είναι αυτές;»

Ο ψηλόξανθος καρaboκύρης του γιοτ έστρεφε προσεκτικά το τιμόνι ευθυγραμμίζοντας το σκάφος με την είσοδο του λιμανιού όταν ένωσε τα στυλωμένα βλέμματα των ψαράδων. Χωρίς να στραφεί, είπε κοφτά κάτι στις δύο κούκλες που ρουφούσαν τον πρωινό ήλιο ξαπλωμένες μισόγυμνες στο κατάστρωμα.

Πρώτη σηκώθηκε η ξανθιά, μια πραγματική *Βαλκυρία* με γαλανά μάτια. Έπειτα, με ένα ανεπαισθητο νάζι δυσφορίας, η μελαχρινή, με τα πράσινα αμυγδαλωτά μάτια κι ένα μπρούτζινο δέρμα που έμοιαζε μάλλον ολότελα δικό της και όχι του ήλιου. Μπήκαν στην κουκέτα και ξαναβγήκαν σε ένα λεπτό φορώντας και το πάνω μέρος των μπικίνι τους.

«Αφροδίτες σωστές», ψέλλισε γεμάτος θαυμασμό ο δεύτερος ψαράς, καθώς τώρα το γιοτ έμπαινε στο λιμανάκι.

Αμαζόνες, ψιθύρισε άθελά του ο Άρης.

Σηκώθηκε ταραγμένος και άρχισε να βαδίζει προς το σπίτι. Τι ήταν αυτά που ξεπετάγονταν από το μυαλό του; Ήταν λέξεις με νόημα ή όχι; Είχαν να κάνουν με χαμένες μνήμες ή με διχασμένη προσωπικότητα;

Έφτασε στο σπίτι, κοντοστάθηκε, και το προσπέρασε. Το γουργούρισμα στο στομάχι του τού θύμισε ότι δεν είχε πάρει πρωινό, αλλά δεν ήθελε να τον δουν η οικοδέσποινα και τα παιδιά της στην ψυχολογική κατάσταση που βρισκόταν. Έπρεπε να μείνει για λίγο μόνος, μακριά από κόσμο. Έπρεπε να γαλινέψει. Χωρίς να το συνειδητοποιήσει, τα πόδια του τον έφεραν στο μονοπάτι που ανηφόριζε στον λόφο δυτικά της πόλης. Στα μισά σταμάτησε και κοίταξε τους κίονες που ξεχώριζαν στην κορφή του λόφου. Βέβαια! Ήταν τα απομεινάρια των ναών της Αθηνάς και του Απόλλωνα. Έρημοι, χωρίς τουρίστες τόσο πρωί, ήταν το ησυχαστήριο που αποζητούσε η ψυχή του. Ξανάρχισε το ανέβα-

σμα, αλλά ένα θρόισμα ξοπίσω του τον πάγωσε. *Κάποιος με ακολουθεί!* Τρέμοντας, συνέχισε το βήμα του, αλλά στην πρώτη στροφή φρόντισε να ρίξει μια κλεφτή ματιά πίσω του. Έκπληξη ανάμεικτη με ανακούφιση τον έλουσε: Η Ισμήνη! Τι γύρευε εδώ;

Την περιμένε μέχρι να τον φτάσει και τη χαιρέτησε όσο πιο φυσιολογικά μπορούσε:

«Καλημέρα Ισμήνη. Ήξερα ότι σου αρέσει το πρωινό ποδήλατο αλλά και η ορειβασία;»

Η μικρή σταμάτησε λαχανιασμένη. Δεν είχε δει ότι την είχε αντιληφθεί και τώρα τα μάγουλα της έγιναν κατακόκκινα.

«Κα... καλημέρα. Εγώ... ξέρετε... ήμουν στο μπαλκόνι, και σας είδα που δεν σταματήσατε, κι έτρεξα να σας πω ότι τα αυγά σας είχαν ήδη βράσει. Αλλά δεν σας πρόλαβα κοντά στο σπίτι και... να, εδώ τα έχω. Τα τύλιξα, μαζί με λίγο ζαμπόν και ψωμί, για να τα φάτε αν θέλετε στον λόφο. Αλλά τους έριξα και αλάτι και πιπέρι!»

Του ήρθε ένας λυγμός στο στήθος. Τι έκανε για να αξίζει τόση αγάπη από ανθρώπους που δεν ήξεραν καν πούθε κρατάει η σκούφια του;

«Και για σένα;» τη ρώτησε. «Δεν έφερες τίποτε;»

«Α, μη σας νοιάζει. Είχα ήδη φάει τα δημητριακά μου στο μπαλκόνι. Ξέρετε, μου αρέσει πολύ να κοιτάζω τον ήλιο όταν ανατέλλει».

«Κι εμένα, Ισμήνη, κι εμένα... Σ' ευχαριστώ πολύ που με σκέφτηκες, αλλά μην ξαναφύγεις τόσο πρωί από το σπίτι για χάρη μου. Η μητέρα σου θα ανησυχεί».

«Μη σας νοιάζει γι' αυτό», απάντησε εκείνη. «Της είπα ότι θα πάω στον λόφο για βώλους».

«Για βώλους; Τι εννοείς;»

«Α! Δεν ξέρετε; Να, εδώ στον λόφο βρίσκω μερικές φορές βώλους και τους κάνω συλλογή. Δεν είναι βώλοι πύλινοι ή από πλαστικό, σαν αυτούς που έχουν τα παιδιά. Είναι μολυβένιοι. Ο θεός μου ο Κρίτων μου είπε πως είναι από τα αρχαία χρόνια, από τότε που οι Ρόδιοι ήταν οι καλύτεροι σφενδονήστες του κόσμου».

«Σφενδονιστές... Μάλιστα. Κάτι θυμάμαι από την Ιστορία. Και αυτούς τους βώλους τους βρίσκεις μόνο σ' αυτόν τον λόφο;»

«Εγώ, ναι. Άλλα παιδιά τους βρίσκουν και αλλού, σε χωράφια έξω από την πόλη, αλλά εγώ εδώ έφαξα και τους βρήκα, όταν μου είπε ο θεός μου πως στον λόφο είχε το στρατηγείο του ο Δημήτριος ο Πολιορκητής το 304 π.Χ., την εποχή που πολιορκούσε τη Ρόδο. Σκέφτηκα ότι αφού εδώ ήταν το αρχηγείο των εχθρών, εδώ θα έφταναν και οι περισσότεροι βόλοι που τους έριχναν οι Ρόδιοι. Και δεν έκανα λάθος, έχω βρει μέχρι τώρα εννιά βόλους! Αλλά το κρατώ μυστικό για να μην ψάξουν και τ' άλλα παιδιά».

Έβαλαν συνωμοτικά τα γέλια και αφού τη διαβεβαίωσε πως θα κρατούσε το μυστικό τους, συνέχισαν το ανέβασμα. Έφτασαν σε ένα πεσμένο κιονόκρανο, μισοβυθισμένο στο χώμα. Η θέα της πόλης ήταν υπέροχη και ο ήλιος είχε βάψει πια ολόχρυσο το Λύκειο Πέλαγος. Έφαγε το πρωινό που του είχε φέρει, αφού την έπεισε να πάρει κι εκείνη τουλάχιστον το ένα αυγό.

Κάποια στιγμή, η Ισμήνη έσκυψε να μαζέψει ένα τσόφλι που της είχε πέσει στα χορτάρια. Γεμάτη έκσταση, σήκωσε κάτι μαζί με το τσόφλι:

«Ο δέκατος! Ο δέκατος βόλος μου! Μου φέρατε γούρι, κύριε Άρη!»

Κοίταξε το ζουλιγμένο ωσειδές μολύβι που κρατούσε στο χέρι της. Προφανώς, είχε κάποτε βρει το στόχο του. Ή ίσως είχε στραβώσει πέφτοντας πάνω στον τώρα πεσμένο κίονα.

«Όμως, είναι στραβωμένος και σκουριασμένος», παρατήρησε στενοχωρημένη η Ισμήνη.

«Α, μα αυτό είναι που του δίνει μεγαλύτερη αξία», είπε ο Άρης. «Το ότι είναι στραβωμένος σημαίνει ότι αυτός που τον έριξε είχε καλό σημάδι. Και, το ότι είναι σκουριασμένος σημαίνει ότι χτύπησε τον εχθρό που σημάδευε. Αυτό εδώ το καφεκόκκινο χρώμα είναι μάλλον αρχαίο αίμα».

«Αρχαίο αίμα!» είπε γουρλώνοντας τα μάτια εκείνη.

«Μάλλον... μπορεί και όχι. Δεν είμαι βέβαιος, αλλά η πιθανότητα είναι μεγάλη. Δώσε μου να το δω. Ίσως μπορώ να σου πω με περισσότερη σιγουριά».

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, πήρε τον βόλο που του έδωσε η Ισμήνη, του έριξε μια γρήγορη ματιά, τον έτριψε λίγο με το χέρι

του και ύστερα τον ακούμπησε ελάχιστα με τη γλώσσα, για να νιώσει αν όφειλε το χρώμα του στο χρώμα ή σε αίμα. Δεν πρόλαβε να το τραβήξει αποφαινόμενος για την προέλευση, όταν τα πάντα έγιναν κόκκινα κι ένας σουβλερός πόνος διαπέρασε το κρανίο του. Έπεσε κάτω κρατώντας τον αριστερό του κρόταφο. Πριν χάσει τον κόσμο, άκουσε την Ισμήνη να ουρλιάζει γεμάτη αγωνία.

Άκουσε ποδοβολητό και φωνές.

«Ο μπάσταρδος, μας ξέφυγε!» είπε η μία.

«Μα το Δία, κοίτα εδώ! Ο βώλος του κόντεψε να τρυπήσει εντελώς το κράνος αυτού του άτυχου. Και να σκεφτείς ότι του έριξε από πόσο; Οχτακόσια ή χίλια βήματα;»

«Μωρέ άμα είχαμε δύο λόχους απ' αυτά τα καθάρματα στο στρατό μας, θα την είχαμε ήδη πάρει τη Ρόδο. Αλλά πού να βρεις τέτοιους σφενδονιστές;»

«Σκάστε!» είπε μια τρίτη φωνή, σχεδόν μέσα στο αυτί του. «Ετούτος εδώ ανασαίνει ακόμα. Βοηθήστε με να τον πάμε στο ιατρείο!»

Κλαγγές όπλων αντίηχσαν πλάι του, χέρια τον σίκωσαν από τους ώμους και ένιωσε την πλάτη του να ακουμπάει σε κάτι σκληρό. *Ασπίδα*, σκέφτηκε, αλλά το βούισμα στο κεφάλι του δυνάμωσε και ο σουβλερός πόνος επέστρεψε δριμύτερος. Έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν τις ξαναβρήκε, τα ρουθούνια του οσμίστηκαν τη μυρωδιά αίματος ανάμικτη με κάτι γλυκερό, ενώ πανιά νοτισμένα από αυτά τα δυο του κρατούσαν σφιχτοδεμένο το κεφάλι. *Έλαιο κάνναβης*, σκέφτηκε. *Με νάρκωσαν με έλαιο κάνναβης. Άραγε, μου άνοιξαν το κεφάλι; Πάντως, το βούισμα και ο πόνος υποχώρησαν.* Δοκίμασε να μιλήσει, αλλά τα σαγόνια και η γλώσσα του αρνιόνταν να κουνηθούν. Μετά από λίγο άκουσε κάποιους να τον πλησιάζουν συζητώντας. Μέσα από ένα ελάχιστο άνοιγμα στις λωρίδες των επιδέσμων μπόρεσε να διακρίνει θολά, με το δεξί του μάτι, δύο μορφές: την ψηλή στρατιωτική φιγούρα με τα ξανθά μα-

κριά μαλλιά να χτυπούν σαν κύματα σε βράχο τον στυλπνό μαύρο θώρακα, και την πιο αδύναμη μελαχρινή φιγούρα, ντυμένη με απλό λευκό χιτώνα, να ακολουθεί.

«Ερασίστρατε, είσαι ο καλύτερος γιατρός και αποδεδειγμένος φίλος της οικογένειάς μου. Σε γνωρίζω αφότου γεννήθηκα. Θέλω να κάνεις για τον Αγαθοκλή ό,τι θα έκανες για μένα».

«Να είσαι βέβαιος, Δημήτριε, πως έτσι έχω ήδη ενεργήσει. Η χειρουργική μου επέμβαση αφαίρεσε ήδη το σύνολο σχεδόν του θρόμβου αίματος και ο κίνδυνος θανάτου έχει αποσοβηθεί. Κατόρθωσα να επανασυναρμολογήσω επιτυχώς τα οστά του κρανίου του στην πληγή και, όταν επουλωθούν, ο φίλος σου θα έχει και πάλι το όμορφο συμμετρικό κεφάλι του. Όμως, η παραλυσία των μυών του προσώπου του και των χεριών του δείχνει ότι κάποιος μικρότερος θρόμβος αίματος έχει μετακινηθεί και πιέζει σε κάποιο σημείο κομβικό για το νευρικό του σύστημα...»

«Δεν είμαι βέβαιος, Ερασίστρατε, ότι θα κατανοήσω καλύτερα αν εμβαθύνεις στην ιατρική περιγραφή σου. Εκείνο που θέλω να μάθω είναι αν και πότε ο μηχανικός μου θα μπορέσει ξανά να μου μιλήσει και να σχεδιάσει. Τον αγαπώ σαν φίλο, σαν αδελφό θα έλεγα, αλλά το καθήκον μου ως στρατηγός με υποχρεώνει να σε ρωτώ κυνικά για το αν και πότε θα είναι ξανά λειτουργικός».

Ένα στιγμιαίο ξεφύσημα του Ερασίστρατου έδειξε πως διάλεγε τώρα προσεκτικά τα λόγια του.

«Δημήτριε, χρησιμοποιώ ένα μείγμα σπάνιων βοτάνων που έχω συλλέξει προσεκτικά όλα αυτά τα χρόνια, από την Ιλλυρία ως την Ινδία και από τον Βορυσθένη της Σκυθίας ως τον Γαλάζιο Νείλο της Αιθιοπίας. Πιστεύω ότι θα κατορθώσω να διαλύσω με αυτά και το τελευταίο ίχνος θρόμβου και ο φίλος σου θα ανακτήσει πλήρως την υγεία του. Ωστόσο, δεν μπορώ να προδιαγράψω πόσος χρόνος θα χρειαστεί. Μπορεί να μιλήσει ξανά σε μια βδομάδα, μπορεί και σε έξι μήνες. Ελπίζω να συμβεί το γρηγορότερο, διότι βλέπω πως έχει γερή κράση. Αλλά μπορώ μόνο να ελπίζω, όχι να δεσμευτώ γι' αυτό».

Μια ταραγμένη σιωπή από την πλευρά του Δημήτριου ακολούθησε, συνοδευόμενη μόνο από ένα ρυθμικό υπόκωφο χτύπο.